

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

1. ด้านกายภาพ

ที่ตั้งของหมู่บ้านหรือตำบล

ห่างจากที่ว่าการอำเภอเวียงชัยไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เฉลี่ยประมาณ ๗ กิโลเมตร ห่างจากจังหวัดเชียงราย 9 กิโลเมตร มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 37.7 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 23,562.5 ไร่ โดยมีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	มีเขตติดต่อกับตำบลรอบเวียง อำเภอเมืองเชียงราย และตำบลเวียงเหนือ อำเภอเวียงชัย จังหวัดเชียงราย
ทิศใต้	มีเขตติดต่อกับตำบลท่าสายและตำบลห้วยสัก อำเภอเมืองเชียงราย และตำบลดอนศิลา อำเภอเวียงชัย จังหวัดเชียงราย
ทิศตะวันออก	มีเขตติดต่อกับตำบลดอนศิลาและตำบลเมืองชุม อำเภอเวียงชัย จังหวัดเชียงราย
ทิศตะวันตก	มีเขตติดต่อกับตำบลรอบเวียง อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย

2. ลักษณะภูมิประเทศ

สภาพพื้นที่โดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่ม เหมาะสำหรับทำการเกษตร โดยมีแม่น้ำสำคัญไหลผ่าน คือแม่น้ำแม่ลาว และมีหนองน้ำขนาดใหญ่ 1 แห่ง คือ หนองหลวง หนองน้ำขนาดเล็ก เช่น หนองเจ้าน้อย หนองเจ้าแดง หนองกู่แก้ว เหมาะสำหรับการกักเก็บน้ำเพื่อการเกษตรและเลี้ยงปลา ตลอดจนเป็นสถานที่พักผ่อน ท่องเที่ยวของบุคคลทั่วไป

3. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ทรัพยากรธรรมชาติ หนองหลวงเชียงราย เป็นอ่างเก็บน้ำตามธรรมชาติที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของจังหวัดเชียงรามีพื้นที่ประมาณ 9,000 ไร่ ตั้งอยู่ในพื้นที่ของ 3 ตำบล 2 อำเภอ คือ ตำบลเวียงชัย อำเภอเวียงชัย แยกเป็นจำนวนกว่า 1,000 ไร่ ตำบลดอนศิลา อำเภอเวียงชัย จำนวนกว่า 1,000 ไร่ และตำบลห้วยสัก อำเภอเมืองเชียงรายน้อยกว่า 6,000 ไร่ หนองหลวงเชียงรายจะมีลักษณะ เป็นรูปทรงยาวคล้ายๆ รูปวงรี ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่ ที่สำคัญ คือ ป่าไม้บริเวณดอยโตน

4. จำนวนหมู่บ้าน 14 หมู่บ้าน ดังนี้

หมู่ที่ 2 บ้านร่องบัวลอย

หมู่ที่ 5 บ้านไชยเจริญ

หมู่ที่ 11 บ้านหนองหล่ม

หมู่ที่ 15 บ้านด้ายเจริญ

หมู่ที่ 18 บ้านด้ายท่าล้อ

หมู่ที่ 3 บ้านศรีเวียง

หมู่ที่ 6 บ้านปง

หมู่ที่ 12 บ้านใหม่โพธิ์งาม

หมู่ที่ 16 บ้านหนองหลวง

หมู่ที่ 20 บ้านด้ายพัฒนา

หมู่ที่ 4 บ้านด้าย

หมู่ที่ 7 บ้านด้ายกู่แก้ว

หมู่ที่ 14 บ้านไชยปราการ

หมู่ที่ 17 บ้านไชยเจริญเหนือ

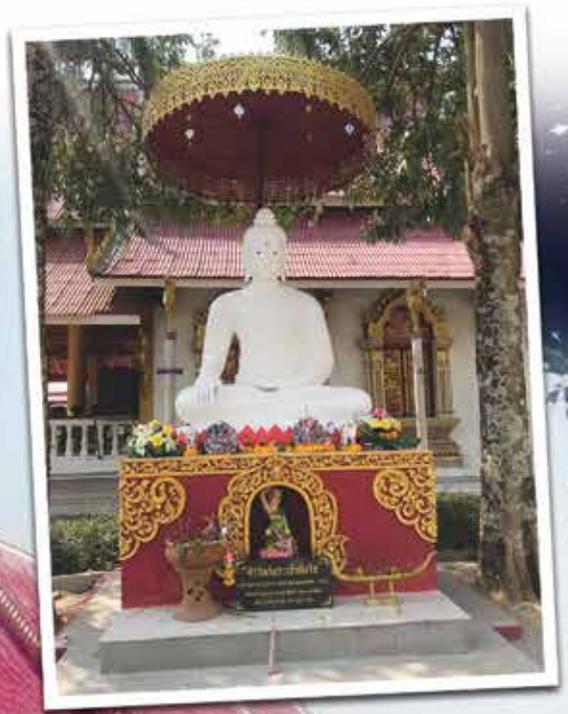
ลำดับ	ชื่อสถานที่ท่องเที่ยว	เขตพื้นที่
1	พระธาตุวัดชัยสวัสดิ์	หมู่ 2 บ้านร่องบัวลอย
2	พระธาตุวัดศรีเวียง	หมู่ 3 บ้านศรีเวียง
3	พระธาตุพุทธรัตนมงคล วัดราชภูร์ชุมพล	หมู่ที่ 4 บ้านด้าย
4	พระธาตุวัดชัยเจริญ	หมู่ 5 บ้านไชยเจริญ
5	วังมัจฉา วัดบ้านปง	หมู่ที่ 6 บ้านปง
6	สวนสาธารณะหนองหลวง	หมู่ที่ 6 , 16
7	พระธาตุเวียงฮ้อ	หมู่ 12 บ้านใหม่โพธิ์งาม
8	เกาะแม่หม้าย	หมู่ที่ 16 บ้านหนองหลวง
9	เกาะสันกลาง	หมู่ที่ 16 บ้านหนองหลวง

ศาสนสถาน

พระธาตุหลวงพ่อกำมีศรีชัยสวัสดิ์

ตั้งอยู่วัดชัยสวัสดิ์ หมู่ที่ 2 บ้านร่องบัวลอยตำบลเวียงชัย อำเภอเวียงชัย ซึ่งอยู่ห่างจากตัวอำเภอเวียงชัย 16 กม. ห่างจากตัวจังหวัดเชียงราย 16.5 กม. สร้างแล้วเสร็จเมื่อปี พ.ศ.2560

ศาสนสถาน

พระธาตุพุทธรัตนมงคล

ตั้งอยู่วัดราษฎร์ชุมพล หมู่ที่ 4 บ้านด้าย ตำบลเวียงชัย
อำเภอเวียงชัย ซึ่งอยู่ห่างจากตัวอำเภอเวียงชัย 15 กม.
ห่างจากตัวจังหวัดเชียงราย 13.9 กม. สร้างเมื่อวันที่ 27
กุมภาพันธ์ 2549 แล้วเสร็จเมื่อ 26 มิถุนายน 2549

ศาสนสถาน

พระธาตุวัดศรีเวียง

ตั้งอยู่วัดศรีเวียง หมู่ที่ 3 บ้านศรีเวียง ตำบลเวียงชัย อำเภอเวียงชัย ซึ่งอยู่ห่างจากตัวอำเภอเวียงชัย 19.2 กม. ห่างจากตัวจังหวัดเชียงราย 12.6 กม. สร้างแล้วเสร็จเมื่อปี พ.ศ.2560

วารสารประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลศรีเวียงชัย

ศาสนสถาน

พระธาตุวัดศรีเวียง

ตั้งอยู่วัดศรีเวียง หมู่ที่ 3 บ้านศรีเวียง ตำบลเวียงชัย
อำเภอเวียงชัย ซึ่งอยู่ห่างจากตัวอำเภอเวียงชัย 19.2 กม.
ห่างจากตัวจังหวัดเชียงราย 12.6 กม. สร้างแล้วเสร็จ
เมื่อปี พ.ศ.2560

วารสารประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลศรีเวียงชัย

ศาสนสถาน

พระธาตุวัดชัยเจริญ

ตั้งอยู่หมู่ที่ 5 บ้านชัยเจริญ ตำบลเวียงชัย
อำเภอเวียงชัย ซึ่งอยู่ห่างจากตัวอำเภอเวียงชัย
18.6 กม. ห่างจากตัวจังหวัดเชียงราย 13.1 กม.
เริ่มก่อสร้างเมื่อปี พ.ศ.2555 แล้วเสร็จ
เมื่อปี พ.ศ.2561

วารสารประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลเวียงชัย

ศาสนสถาน

พระธาตุคุดอยเวียงฮ้อ

ตั้งอยู่หมู่ที่ 12 บ้านใหม่โพธิ์งาม ตำบลเวียงชัย
อำเภอเวียงชัย ซึ่งอยู่ห่างจากตัวอำเภอเวียงชัย 15 กม.
ห่างจากตัวจังหวัดเชียงราย 17.5 กม. สร้างแล้วเสร็จ
เมื่อปี พ.ศ.2530 เริ่มบูรณะเพิ่มเติมเมื่อ พ.ศ.2540

หนองหลวง เวียงชัย

หนองหลวง เป็นอ่างเก็บน้ำตามธรรมชาติที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของจังหวัดเชียงราย มีพื้นที่ประมาณ 9000 ไร่ ตั้งอยู่ในพื้นที่ 3 ตำบล 2 อำเภอ คือ ตำบลเวียงชัย อำเภอเวียงชัย จำนวนกว่า 1000 ไร่ ตำบลดอนศิลา อำเภอเวียงชัย จำนวนกว่า 1000 ไร่ และตำบลห้วยสัก อำเภอเมืองเชียงราย กว่า 6000 ไร่ ทั้งนี้บริเวณรอบปากอ่างเก็บน้ำหนองหลวงเชียงราย มีเกาะปรากฏอยู่ทั้งหมด 8 เกาะ คือ

1. เกาะแม่หม้าย เป็นเกาะใหญ่ที่สุดมีเนื้อที่ประมาณ 300 ไร่เศษ
2. เกาะดงมะเฟือง เกาะนี้ใหญ่รองจากเกาะแม่หม้าย มีเนื้อที่ประมาณ 150 ไร่
3. เกาะสันป่าเป้า มีเนื้อที่ประมาณ 25 ไร่
4. เกาะสันกลาง มีเนื้อที่ประมาณ 20 ไร่
5. เกาะทองกวาว มีเนื้อที่ประมาณ 10 ไร่
6. เกาะไหมเย็บ(เกาะแม่หีบ) มีเนื้อที่ประมาณ 10 ไร่
7. เกาะขนุน มีเนื้อที่ประมาณ 4 ไร่
8. เกาะไผ่เหมย มีเนื้อที่ประมาณ 2 ไร่

ภายในหนองหลวงมีแหลมต่าง ๆ จำนวน 4 แหลม คือ

1. แหลมทรายแดง
2. แหลมดงป่าก้อง
3. แหลมดงป่าลัน
4. แหลมหนองบัว

ภายในหนองหลวงมีอ่าวอยู่ 4 อ่าว คือ

1. อ่าวท่าเสา (อ่าวนี้มีเสาโบราณขนาดใหญ่จมอยู่)
2. อ่าวจอบัว
3. อ่าวจอยาว
4. อ่าวดอยโตน

ศาลเจ้าแม่ทวด

เกาะแม่หม้าย

ศาลเจ้าแม่ทวดใหม่ สร้างเมื่อ พ.ศ.2549

อารามพระขำสัมพันธวงศ์แห่งท่องเที่ยว ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลศรีเชียงใหม่

เกาะสันกลาง

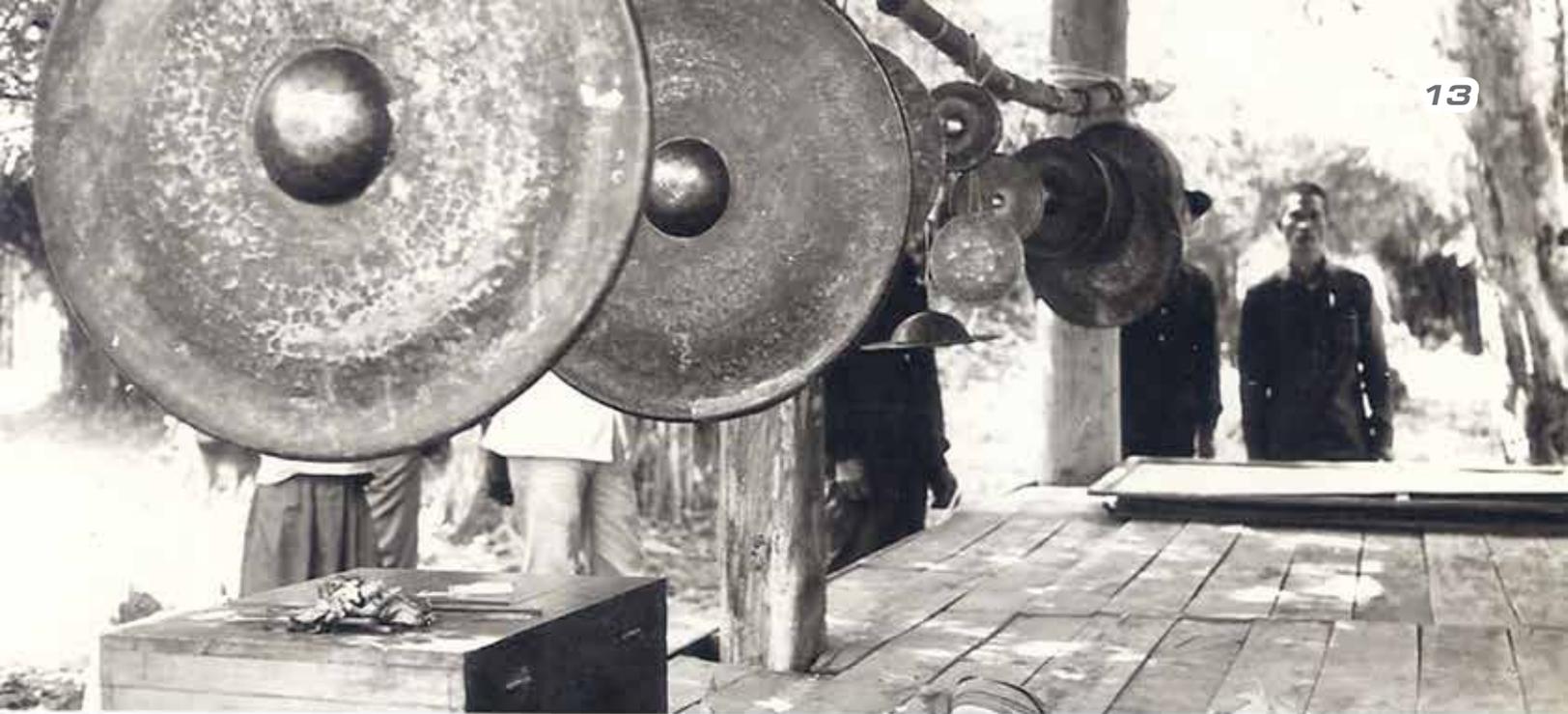
๒ ต้นกำเนิด หนองหลวง

ในบริเวณหนองน้ำหรือหนองหลวงในสมัยก่อนเป็นเพียงที่ราบลุ่ม แต่ก็มีน้ำขังอยู่ตลอดปีและในบริเวณรอบๆข้าง เป็นที่ที่ชาวบ้านจับจอง ที่ดินไว้เพื่อทำมาหากิน แต่ในวิสัยทัศน์และทรรศนคติของบรรพบุรุษ และผู้นำของชาวหนองหลวง ที่เห็นว่าลุ่มน้ำแห่งนี้คงจะมีประโยชน์ เกี่ยวกับน้ำกินน้ำใช้ในอนาคตจึงได้พากันเสียสละที่ดินของตนเองใน บริเวณรอบๆของหนองน้ำนี้ให้เป็นของสาธารณะเพื่อที่จะใช้หนองน้ำ บริเวณนี้ให้เป็นที่รองรับน้ำฝนไว้ใช้ในการอุปโภคบริโภคของชุมชน และความคืบหน้าก็ได้สร้างหนองน้ำที่มีขนาดใหญ่มาเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบันนี้ ซึ่งสมควรอย่างยิ่งในการช่วยกันอนุรักษ์สภาพน้ำหนองหลวงที่บรรพบุรุษ ได้สร้างไว้ให้เป็นประโยชน์ต่อคนรุ่นหลัง

สถานที่ตั้งบริเวณด้านหน้าสถานีประมงน้ำจืด บ้านปงหลวง หมู่ที่ 6 ตำบลเวียงชัย อำเภอเวียงชัย จังหวัดเชียงราย

วารสารประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลเวียงชัย

ที่อ่าวเสาร์ ก็ปรากฏมีเสาโบราณอยู่ที่อ่าวนั้นทั้งยังได้ขุดขังโบราณในอ่าวนี้นับจนถึง 9 ใบ ช้องนี้เป็นช้องที่ศักดิ์สิทธิ์ เมื่อมีงานจะนำช้องนี้ทั้งชุดมาตีขึ้นคราวใด จะมีฝนตั้งเค้าและตกลงมาอย่างน่าอัศจรรย์นอกจากนี้ที่บริเวณเกาะต่าง ๆ เมื่อขุดลงไปมักพบของโบราณเสมอ ตรงหน้าศาลเจ้าแม่หนองหลวง ใต้พื้นน้ำเป็นถ้ำลึกมากเรียกว่า ถ้ำพญานาค คือ สถานที่พญานาคได้สั่งให้บริวารขึ้นมากินคอนกลางคืน เพื่อช่วยทำลายเมืองให้จมนลงในน้ำ แล้วพญานาคกับบริวารกลับ นาคพิภพทางปล่องถ้ำแห่งนี้ เลยปากถ้ำไปทางทิศตะวันออก (ขณะนี้ยังมีสระหรือซากพีชน้ำปกปิดอยู่) เรียกว่า วังปู่ศุข ตรงนี้ระดับน้ำลึกที่สุด ขนาดเอาไม้ซุงต่อกันสามลำยังหยังไม่ถึงพื้นดิน

- น้ำร่องเบือเป็นต้นน้ำของแม่สะกีน น้ำนี้ไหลผ่านมาลงกลางหนองหลวง แล้วไหลลงสู่แม่น้ำกก รวมกันออกสู่แม่น้ำโขง
- ที่บริเวณใกล้หนองหลวงมีตำบลหนึ่งชื่อว่า ตำบลเวียงชัย ชื่อตำบลนี้ยังคงรักษาชื่อเมืองเดิมไว้
- คำว่า แม่ลากที่ชาวบ้านลากปลาไหลเผือกจาก แม่น้ำกกเข้าเมืองคงเป็นแม่น้ำลาวนี้เอง น้ำนี้อยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองนครไชยบุรี ซึ่งจมนลงไป ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ พอที่จะเป็นหลักฐานอ้างอิงได้ว่า หนองหลวงแห่งนี้คือนครโยนกไชยบุรีเมืองเก่า ซึ่งได้จมนลงไปตามประวัติศาสตร์กล่าวข้างต้นนี้

ตำนานของคลองเชียงราย

กำเนิดเมือง “ไชยปราการ”

พระเจ้าฟ้างคราช สืบเชื้อสายมาแต่ราชวงศ์ “สิงหนวัติ” ต้นราชวงศ์ เชียงแสนโบราณ เมืองโยนกนาคนบุรี มหาศักราชได้ 277 ในกาลนั้น อำนาจการปกครองอ่อนแอมาก ทำให้พวกขอมยึดเมือง จนพระเจ้าพรหมกุมาร ราชบุตรกอบกู้เมือง กลับคืนมาได้ และเปลี่ยนเป็นเมือง “โยนกไชยบุรี” ขณะนั้น แคว้นโยนกมี 4 นครด้วยกัน คือ 1.เมืองโยนกไชยบุรี (เป็นเมืองหลวง) 2.เวียงไชยনারายณ์ (เป็นแคว้นขวา) พระยาเรือนแก้ว เป็นผู้ครอง 3.เมืองไชยปราการ (เป็นแคว้นซ้าย) เจ้าพรหมกุมารเป็นผู้ครอง 4. เวียงฝางรางคำ

เจ้าทุกขิตกุมารครองสุทศักราช 333 พระองค์ฟ้างคราชเจ้านครโยนกไชยบุรี ทรงพระประชวรและได้สวรรคต มหาอุปราษทุกขิตตะจึงขึ้นเสวยราชสมบัติสืบต่อไปได้ 16 พรรษา ก็ทรงสวรรคต องค์มหาวันราชโอรสจึงขึ้นครองราชสมบัติแทน เมื่อศักราช 369 ฝ่ายองค์พระเจ้าพรหมราชได้ครองราชย์สมบัติเมืองไชยปราการ

อับลุกขณาวาด

ศักราช 370 ได้เกิดเหตุการณ์สำคัญขึ้นแก่นครโยนกไชยบุรี กล่าวคือ เมื่อวันเสาร์ แรมเจ็ดค่ำ มีลูกพญานาคตัวหนึ่ง ลำตัวใหญ่และยาวประมาณเท่าลำตาล ลักษณะชาว ผ่องคั่งสีเงินยวง ยาวประมาณ 7 วา เลื่อนน้ำอยู่ในแม่น้ำกุกะนที(แม่น้ำกก)แล้วมาเกยร้าง พักอยู่ที่คันไม้ใหญ่ ชาวบ้านไปหาปลาในน้ำกกพบเข้า เข้าใจว่าเป็นปลาไหลเผือกยักษ์ได้ใช้อุบายที่จะฆ่า โดยหากว่าการจะเข้าไปทุบตีปลาไหลขนาดใหญ่นั้น หากไม่ตายทันทีเกรงจะเป็นอันตราย จึงชวนกันไปกลิ้งขอนไม้ใหญ่ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่ลูกพญานาคอยู่ เมื่อกลิ้งขอนไม้มา ใกล้ระยะแล้ว คนทั้งหลายจึงคั้นท่อนไม้ที่มีขนาดใหญ่หล่นลงไปทับหัวลูกพญานาค เสียงคังสนั่น หัวลูกพญานาคจึงถึงกับแหลกเหลวจึงพากันแจ้งข่าวกับพวกในเมืองชักชวนกันหลายร้อยคนพากันเอาเอาวัลย์และเชือกมาจุกลากเข้าไปในเมืองพร้อมกับกราบทูลพระเจ้ามหาไชยชนะว่า พวกเขาได้ไปหาปลาในน้ำลำกก พบปลาไหลเผือกยักษ์ตัวโตมากนอนเกยคั้งอยู่ จึงช่วยกันฆ่าและชักลากลำตัวมา ถวายจะทรงโปรดประการใด พระเจ้ามหาไชยชนะ ได้ทราบเรื่องเช่นนั้นมิได้เฉยใจ พระทัย คิดว่าคงเป็นปลาไหลธรรมดาแต่มีขนาดใหญ่ จึงทรงอนุญาตและคำรัสให้แล่นเนื้อปลาแจกจ่ายกันกินทั่วเมือง พวกชาวบ้านจึงพากันออกมาทำการแล่นเนื้อลูกพญานาคแบ่งกัน ปรากฏว่าขณะนั้นฝูงชนทราบเรื่องได้พากันยื้อแย่งเนื้อพญานาคกันและแม้จะแบ่งกันไปสักเท่าไรเป็นที่น่าอัศจรรย์เนื้อปลาไหลเผือกตามที่ชาวบ้านเข้าใจกัน ก็หาหมดไม่ กองเนื้อก็ยังคงเหลือมากมาย

พญาวงคตวาลูก

ฝ่ายพญานาคเห็นลูกหายไป จึงเที่ยว

ติดตามหาทั่วภิกขุ ก็หาไม่เจอ จึงติดตามรอย

ซ้ำแรกพระสุธาขึ้นมาเรื่อยๆ จนพบกองเนื้อใหญ่

ที่ชาวบ้านพากันแหล่เหลือทิ้งไว้อย่างมากมายจึงรู้แน่

ว่าลูกตนถูกฆ่าเสียแล้ว และต้องการจะทราบว่าลูกถูกฆ่า

เพราะเหตุใด จึงแปลงร่างเป็นมาณพน้อย เดินทางเข้าไปในเมือง

เพื่อสืบหาเรื่องราว ครั้นมาถึงบ้านหลังหนึ่งจึงตรงเข้าไปถามหาเจ้า

ปรากฏว่าเป็นหญิงชราอายุมากแล้วมีนามว่า “จุมปาทอง”(จำปาทอง) อาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้นเพียงผู้เดียว ไม่มีสามีไม่มี

บุตรธิดาไว้สืบสกุล มาณพน้อยจึงถามเอาเรื่องราวของคนในเมืองว่าเขาทำอะไรกัน หญิงชราได้เล่าว่าวันนี้ชาวเมืองพากัน

ชื่นชมกับการได้กินเนื้อปลาไหลเผือก มาณพน้อยก็ถามทำไมยายไม่ได้กินเนื้อปลาเหมือนชาวบ้านคนอื่นๆ หญิงชราตอบว่า

ยายเป็นคนอายุมากแล้วไม่อาจที่จะมีแรงไปยื้อแย่งกับเขาได้ จึงไม่ได้กิน มาณพน้อยได้ฟังจึงบอกยายว่าอย่าเสียใจไปเลย

ยายจะอยู่ดีมีสุขและบอกกับยายปัดประคองอยู่แต่ในเรือน อย่าลงจากเรือนเป็นอันขาดครั้งสว่างราตรีคืนนั้น ในปฐมยาม

ได้เกิดเสียงคังสนั่นสะท้านทั่วไป ด้วยแผ่นดินไหวแล้วก็สงบลง

ต่อมาเช้ามีขมิ้นยามแผ่นดินก็คังกึกก้องสนั่นหวั่นไหวเป็นคำรบสาม เมืองโยนกไชยบุรีทั้งเมืองล่มจมหายไปแผ่นดิน

กลายเป็นหนองน้ำใหญ่ ทั้งเมืองคงเหลือแต่เรือนหญิงชราหม้ายอยู่เพียงหลังเดียว คำอยู่บนเกาะพระเจ้าแผ่นดินและ

ขัตติวงศ์พร้อมอำมาตย์ราษฎรทั้งหลายได้ถึงกาลกิริยาไปตามกรรม ต่อมาครั้นรุ่งเช้าขุนพันนาพร้อมชาวบ้านได้พากัน

เข้ามาดูเมืองที่จมหายไป เห็นเรือนหลังหนึ่งค้ำอยู่บนเกาะ จึงได้ต่อแพไปตรวจดู พบกับหญิงชราหม้ายอยู่ในเรือนคนเดียว

จึงถามถึงเหตุการณ์ หญิงชราเล่าเหตุการณ์ที่กล่าวมาข้างต้นถึงสาเหตุที่เมืองจมหายไป โดยหญิงชราหม้ายเล่าว่าขณะที่

เกิดเสียงคังขึ้นครั้งแรก นางได้ปัดประคองลงนอนไว้แต่หัวค้ำตามคำแนะนำของมาณพน้อย พอเกิดเสียงคัง รู้สึกว่าแผ่นดินไหว

สะเทือนรุนแรง เรือนไหวโยนตัวไปมาตัวแกต้องกอดเสาเรือนไว้ เพื่อมิให้ลั้งไปมา จะลงหนีออกจากเรือน มาณพน้อย

ก็ห้ามไว้จึงอดทนอยู่แต่ในเรือน จนได้ยินเสียงคังลั่นเป็นครั้งที่สาม ได้ยินเสียงน้ำไหลอย่างแรงๆรอบๆเรือน แต่ความมืด

ทำให้มองอะไรไม่เห็น ครั้นรุ่งสว่างมองออกไปตามช่องฝา เห็นเมืองทั้งเมืองจมหายไป จึงเกิดความกลัวไม่กล้าลงจากเรือน

จนท่านขุนพันนาได้มาพบ เมื่อขุนพันนาได้ทราบเรื่องแล้ว จึงรับตัวหญิงชราบงแพถ่อขึ้นฝั่งไปเลี้ยงดูไว้อย่างดี และได้ตั้ง

ให้เป็นพญาหญิงต่อไป ในเรื่องบอกให้รู้ถึงประวัติความเป็นมาของเกาะแม่หม้าย เกาะๆหนึ่งที่อยู่ในบริเวณของหนองน้ำ

หนองหลวงเชียงราย และยังคงมีอีกหลายๆ เกาะที่ได้กล่าวมาซึ่งในแต่ละเกาะก็มีประวัติความเป็นมาเหมือนกับเกาะ

แม่หม้ายเช่นกัน

สินค้าพื้นบ้าน วิถีชุมชน

